

EDINOST

"EDINOST"
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob torkih, četrtek in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za en mesec . . . 1.—, za tri mesece . . . 3.—, za pol leta . . . 6.—, za leto . . . 12.—. Naročnine se plačujejo naprej na račūbe brez priložne naročnine se uprava se zira. Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 2 nč, izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javna zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravitelj ulice Molino picolo št. 8, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprište reklama cije so prosto poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

"Edinost je moč".

Občni zbor

polit. društva „Edinost“

dne 18. julija 1897.

(Dalje)

Predsednik: Želi morda še kdo kakega pojasnila k poročilu g. Kompareta?

Zborovalec Negode: Gosp. dež. poslanec Kompare nam je povedal, kako se je leta 1848. bližalo Istri Sardinjsko brodovje in kako je vlada izdala okrožnico do hrvatskega in slovenskega naroda, naj brani tujcem vhod v deželo, in da naj se sestavljajo slovenski bataljoni. Ta poziv se je utemeljil s tem, da so narodi slovanski najbolj lojalni in ker se vlada ni mogla zanesti na laške ljudi. Jaz bi rad vedel, kako plačilo so dobili za to naši ljudje? (Šumenje in vrvenje po vsej dvorani. Čuti je bilo klicav: Saj veste, kako plačilo dobivamo sedaj od vladajočega sistema zanašo lojalnost in udanost državi!).

Predsednik: Za besedo se je oglašil dež. poslanec g. Ivan Nabergoj (Ploskanje in dolgotrajno vslikanje: Živio naš Nabergoj! Slava Nabergoju!). Jaz sem se oglašil za besedo, pa ne mislim govoriti. Vzrok temu je prvič moje slabo zdravje, ki mi ne dopušča, da bi veliko govoril, Potem pa: moral bi govoriti resnico; a resnice se tukaj pri nas ne sme povedati. Ako bi hotel govoriti resnico, izgubiti bi utegnil svojo — svobodo. Ker pa ljubim svoje zdravje in svojo svobodo, ne morem govoriti dosti. A vendar moram omeniti nečesa, kar me teži in kar je sicer znano Vam vsem.

Vam vsem je znano, kako se je postopalo o zadnjih volitvah proti onim, ki so imeli pred očmi zvestobo in udanost do cesarja, udanost do države, do naroda; in kako se je postopalo proti onim, ki so teptali naša prava v prah, ki imajo vsega dovolj, in ki so prepričani, da se jim vsikdar vse izpolni, kar si požeje. Nočem navajati posamičnih slučajev, saj ste bili sami priče vseh krivic, ki so se godile nam. Stvari, ki so se godile, so pretresujoče. Znano vam je, kako ostro se je postopalo proti onim, ki so se spozabili v ogorčenju vsled

nebovpijočih krivic. Zadela jih je huda kazen. Le-ti pa so se le spozabili v trenutkih jeze in žalosti; na drugi strani pa ni mogla zadeti roka pravice onih, ki so bili prav za prav provzročitelji vsega. Gola resnica je n. pr., da je javen organ mestnega magistrata streljal na mirno ljudstvo, ki ni zagrešilo družega, nego da je vslikalo „živio Nabergoj!“. Gola resnica je, da je bilo to znano slavni vladi in državni oblasti; in gola resnica, da se do danes še ni ničesar zgodilo dotičnemu silovitežu (Čujte! Čujte!). Vse je znala sl. vlada, a nič se mu ni zgodilo. (Gibanje po zbornici.)

Koliko silovitostij se je pripetilo v Sv. Križu, na Proseku ali na Opčinah itd., če je kdo zakričal živio Nabergoj! Takoj ga je zgrabil orožnik. Na Kontovelju je žandarm aretirал nekega Italijana, ki je imel nož v rokah; a Italijanu se ni zgodilo ničesar, niti na jedno uro ni bil obsojen.

In vse to se dogaja proti našemu mirnemu, najbolj poštenemu ljudstvu! Z njegovimi nasprotniki pa se postopa v rokovnicah! Gospoda moja! To je huda, to je velika krivica. Kako da delajo z nami, to nam kažejo vam vsem znani dogodki v mestnem zboru. Tam hočejo uničiti vse, kar ni italijanskega. Jemljejo nam kruh iz ust. (Viharni vsikliki ogorčenja.) Mera je polna in kadar zavre, tedaj tudi vskipi. (Frnetično odobravanje.) Takemu početju mora biti jedenkrat konec! (Vsklik: Živel Nabergoj! Ginen do solz se je častiti naš starina zahvaljeval na ovacijah, ki mu jih je prirejalo ljudstvo.)

Predsednik: Odbor političnega društva „Edinost“ je sklenil, da posamični odborniki nastopijo na današnjem zborovanju s svojimi resolucijami in sicer resolucijami, važnimi za sedanje javno življenje. Ker že poteka čas in smo se zakasnili precej, treba nam bude danes hitro zborovati, da nam bude mogoče razpravljati o vseh točkah današnjega zborovanja. Prvo dajem besedo našem tajniku g. Cotiču.

Tajnik Makso Cotič: Slavni občni zbor! Mnogo se govori in čuje dandanes o vzajemnosti med avstrijskimi Slovani. Različno si tolmačijo ljudje pojma o vzajemnosti avstrijskih Slovanov.

Na tleh, katere je bil vsa omeščal nočni dež, so se dali Rislerjevi koraki zasledovati do vrat malega vrta. Moral je oditi še pred zoro, kajti gredice za zelenjavo in cvetlični obrodki so kazali globoke, daleč vsaksebi ležeče stopinje. Na zidu v ozadju se je videlo nekaj belih krhlin, z njegovega roba pa je bilo odpadlo nekaj kamenov. Brat in sestra sta stopila na cesto, a tu ni bilo več mogoče slediti njegovim stopinjam; le to se je poznalo, da je bil krenil proti orleanski cesti. „Morda se plašiva po neumnem“, se je drznila omeniti gospodičina Planusova. Mogoče, da je šel naravnost v tvornico.“

Žiga je zmajal z glavo; o, da je povedal, kar je mislil!

„Idi nazaj, draga sestra; pojdem ga iskat...“ In stari blagajnik je odhitel kakor bi ga nesel veter. Bela griva se mu je ježila še bolj nego sicer.

Ob tej uri je bil živahen promet na predmestni cesti, prihajali in odhajali so vojaki, prodajalci zelenjave, stražniki, častniški konji, katere so vodili na sprehod, marketendarji s svojimi koli — s kratka: vse vrvenje, ki se pričinja zjutraj blizu utrd. Planus je šel z velikimi koraki skozi mno-

Jednim je to jako odijozna stvar, katere ne jemljejo radi v roke, še manje pa na jezik, drugim diši celo po veleizdaji, ali (kakor se izražajo rajše) po panslavizmu: tretjemu — in temu tretjemu se prištevamo menda mi vsi iz polnega prepričanja — je pojm vzajemnosti odrešilna beseda, ki kliče avstrijske Slovane na jedino pravo pot, ako hoté kedaj priti v tej državi do veljave, primerne njih številu, njih kulturi in njih važnosti za državo. V čem sestoji torej vzajemnost med avstrijskimi Slovani?

Gospoda moja! Stvar je sila važna in bude — ako se uresniči — tudi odločilna za razvoj in bodočnost naše države — a je zajedno tudi jako naravna, umevna sama ob sebi, tako, da se moramo le čuditi, da že davno ni postala meso in kri. Slavni zbor! Avstrijski Slovani smo sinovi jedne družine, po žilah se nam pretaka ista kri. Narodni interesi so nam torej isti, identični. Kjer pa se pokrivajo interesi, tam mora biti tudi ukupna, vzajemna borba za te interese. Ako imamo torej vsi jeden in isti veliki cilj pred očmi, ako smo uverjeni, da nam je vsem jeden in isti pogoj za obstanek, za razvoj, za napredek — za življenje: tedaj je, o gospoda, povsem naravno, da se podpiramo drug drugega v vseh slučajih, da v zlogi, v sporazumljenju, pod jedno in isto zastavo izvojujemo ta veliki boj za preobrazbo države v našem zmislju, v zmislju jednakopravnosti in enakoveljavnosti vseh, v zmislju splošne in jednake pravice in svobode. Vsi za jednega in jeden za vse! Kjer je v zadregi jeden, tam moramo hiteti vsi na pomoč! Kjer vidimo nevarnost, da bi se nam utegnili posušiti le jedna sama vejica našega drevesa, tam moramo prillivati vsi! Iz kratka: pomagati moramo jeden drugemu! V tem je, spoštovana gospoda, izražena tista vzajemnost med Slovani avstrijskimi. O tem pojmu sem hotel spregovoriti par besed, predno vam predložim v odobrenje svoje namerovano resolucijo.

Rekel sem že: ljudje v Avstriji sodijo jako različno o vzajemnosti avstrijskih Slovanov. Jedni trepetajo pred tem, kar bi — po njihovem mnenju — moglo priti za državo, ako ta pojm postane meso in kri; drugi — in med temi smo tudi mi

žico, zdajci pa se je ustavil. Na levi, v dnu nasipa, pred majhnim, štirioglatim poslopjem, na kojega pobeljeni steni je bilo čitati v velikih črkah:

„Mestni okraj Pariz. Vhod h kamenolomu“, je opazil tolpo ljudi: vojake, mitninarje, vlačugarje in ljudi v umazanih, ohlapnih delavskih jopah. Starec se je približal nehoté. Na kamenitem pragu izpadnih vrat z železnim omrežjem je sedel mitninar ter govoril, živahno mahaje z rokama, kakor bi razlagal nekaj.

„Tukaj-le, ravno na tem mestu, kjer me vidite, je to storil . . . obesil se je sedé, tako da je z močjo vlekkel za vrh . . . tako . . . glejte! Vsekako se mu je proketo mudilo umreti, kajti v njegovem žepu so našli britev; ko bi se mu bila vrv utrgala, bi se bil poslužil nje.“

„Siromak!“ je rekel neki glas med množico, drugi, tresoč se, od vznurjenja na pol zadušeni, je vprašal plaho: „Ali so pa tudi pogledali, če je res mrtev?“

Ljudje so se zasmejali in pogledali Planusa. „Seveda je, prismođa stara!“ je odgovoril mitninar. „Saj sem že rekel, da je bil ves višnje! ko smo ga davi odvezali in odnesli v lovsko vojašnico.“ (Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši. 150

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Ta hip je gospodičina Planusova z razburjenim obrazom stopila v sobo.

„Risler je odšel!“ je rekla naglo.

„Odšel? Ali vrtua vrata niso bila zaklenjena?“

„Splesal je čez zid; sledi je videti razločno.“

„Spogledala sta se obupno.“

„Pismo . . . pismo ga je gnalo proč“, si je mislil Planus.

Gotovo je iz ženinega lista izvedel kaj nepričakovanega, in da bi ne motil svojih gostiteljev, je kakor tat odšel skozi okno.

A zakaj? S kakšnim namenom?

„Verjemi mi, ljuba sestra“, je dejal ubogi Planus, v veliki naglici oblečši se do konca, „verjemi mi, da mu je zopet kaj naredila malopridnica.“ In ko ga je stara gospodičina hotela pomiriti, se je vrli mož vedno zopet vračal k priljubljenemu izrazu svojemu.

„Nu, dobrega ne kaže!“ je ponavljal, in ko je bil oblečen, je hitel ven.

— menijo, da bi bil pravi blagoslov božji za državo, ako bi avstrijski Slovani pomočjo zloznega in vzajemnega postopanja prišli do primerne veljave. Tako se križajo menenja. No, le zadovoljstvom smemo konstatovati, da se v novejših časih morda pristaši našega menenja, da je jel ginevati tisti grozni strah pred namišljenim panslavizmom. Dobro je tako; dobro za nas in tudi dobro za državo. Strah in predsodki se jeli ginevati, pojmi so se jeli bistrirati polagoma. Lep dokaz temu smo doživeli dne 4. t. m. gori v Budjejevicah. Pojem vzajemnosti med Slovani se je proslavil tega dne od take strani, od katere nismo bili navajeni do sedaj, da bi čuli kaj takega.

Čestiti zborovalci ste morda že uganili, da mi je na mislih senzacionalni govor dr. Friderika princa Schwarzenberga. Senzacionalni, pravim, kajti ko se je raznesel glas o tem govoru, zašumelo je po vsej državi, med prijatelji in nasprotniki. Nasprotniki so beželi, med Slovani pa se je radostno razlegal odmev tega programatičnega govora. O aristokraciji smo vedeli, da se deli v različne nijanse političnega mišljenja, toda sila redki so bili slučajji, da bi se aristokrat posebno vroče vnel za narodne težnje in idejale. In ker je princ Schwarzenberg člen visoke aristokracije, sin jedne prvih plemiških družin Avstrije, je njega govor napravil tem globlji utis. Princ Schwarzenberg je govoril kakor Slovan: pali so predsodki. Zato ravno je bil govor dra. Friderika princa Schwarzenberga senzacionalen: ker je govoril kakor govori oni, ki se identifikuje se svojim narodom, ker je govoril kakor govori zaveden sin svojega naroda, čuteči, kako se mu pretaka po žilah — topla narodova kri. Že pisatelj „črtic iz zbornice poslancev“ v naših tržaških listih je rekel o istem princu, da je poleg vse svoje mladosti bister in razsoden, da je plemenit ne le po svojem rojstvu in po svoji krvi, ampak tudi po svojem mišljenju. Ta mož torej je dne 4. t. m. glasno zaklical svojemu slavemu narodu češkemu in vsem avstrijskim Slovanom: *da moramo biti zložni in vzajemni!* Rekel je, da se spravo na Češkem še ne bi bil zagotovljen mir v Avstriji. Do sprave mora priti v vsej državi, do sprave potem jednako pravičnosti!! To je bila beseda, ki znači — cel program. O naših jugoslovanskih zastopnikih je izustil dr. Friderik princ Schwarzenberg, laskave besede, da so nadahnjeni svetim navdušenjem tradicij minulosti juga, naše monarhije; da so v vednem boju vsikdar trdno držali zastavo ljubezni do svojega naroda in do našega monarha; da — ostro zadeti od nemilosti usode — stremé po istem, po čemer stremé Čehi, namreč po jednakoveljavnosti in enakopravnosti za vse, ter da v polni meri zaslužijo ime zvestih prijateljev naroda češkega.

Takimi besedami je vzbujal princ Schwarzenberg med Čehi zanimanje in ljubezen do nas Slovencev in Hrvatov! Pokazal se je propovednikom vzajemnosti med avstrijskimi Slovani! Zaklical nam je, da se moramo podpirati drug drugega. Plemeniti mož zasluži našo zahvalo. Izrecimo mu jo, slavni zbor, izrecimo mu svojo zahvalo iz globine svojega slovanskega srca! Predlagam torej resolucijo:

„Občni zbor polit. društva „Edinost“ dne 18. julija 1897. izreka čutom najgloblje hvaležnosti zahvalo dru. Frideriku princu Schwarzenbergu na njega znamenitem govoru dne 4. julija 1897. v Budjejevicah, posebnost pa na izjavi, da treba delati za zmago jednakoveljavnosti po vsej državi, in na laskavih, sočutnih, zares bratskih besedah, katerimi se je plemeniti mož spominjal naših zastopnikov in našega zatiranega naroda hrvatsko-slovenskega.“ (Zvršetek pride.)

Slovenci - Slovani, čujte!

Iz Dolnje Istre, dne 15. julija.

Srčni vzdih Slovana - Istrana, poslan do src Slovanov za pomoč v jedni zadnjih „Edinosti“ ni našel zaželjenega odziva. Pa kaj ni lahko. Zlata zemlja slovenska ne obiluje denarnih mogotcev, a kralji cvenka v drugih slovanskih zemljah so predaletko.

Ipak — ako mogotci ne morejo ali nočejo pomagati, to mislijo na pomoč in lajšajo bedo primorskim trpinom srednji stanovi. Resnično je, znam iz izkustva, da največ darov dele srednji stanovi. Mnogi goldinarčki ali vsaj pošteni krajcarčki, žr-

tvojeni v podporo primorskim trpinom, suše grenke solze, ki nam rone niz lice doli. Hvala Vam pri srčna, plemenita srca!

Ali še za večje idejale je silna potreba bodriti Vašo plemenitost. Ako slovenski Kreni ne morete brezobrestno posoditi par milijončkov, da bi se odkupili primorski slovi sušenj od krempeljev sovragov, začnimo pa mi skupaj zlagati svoje žaljeve akcije v doseg narodnih biserov, narodne lasti. Ne le za prepotrebni „Narodni dom“ v Trstu, nego tudi zato, da bi se naši dobri rojaki, naša kri, t. j. narodni plemiči mogli postaviti na lastne noge, zato — kolikor nam je le mogoče — skladajmo skupaj novce! Nekaj nam plača za to hvaležni narod, nekaj dobra zavest, vse dobro pa — Bog. Ker se pa solčna Gorica krepko in vstrajno brani in ker se odlikuje že lepimi vspehi, zato ostane nam še posebno obširno polje za narodno delo: mučna tržaška okolica z mestom in tožna Istra.

Potreba nam je velika, da ustanovimo slov. posojilnico v vsakem sodnem okraju; v Istri osobito še kje na Koperščini, Poreščini in na otokih kvarnerskih. Sedajne posojilnice delujejo že jako blagodejno, a žal! premalo imajo mozga, čem reči: cvenka na razpolago. K meni dohajajo sleherni hip brižni trpini, iskajoči zavetja in sveta, kako bi se tu ali tam ustanovila narodna „štacuna“ ali „botega“, ali kako bi se oslobodili laškega dolga? Ko jih med drugim napotimo na posojilnice, pokaže se, da tam navadno vlada taka suša, kakor letos zopet po vsej Dolnji Istri.

Kajpak, v takih goropadnih slučajih bi morala sama vlada priskočiti na pomoč. Kaj mislite, da ne snamo, kako gre vlada na roke kmetom v neki slovanski državi. Ista briga za kmeta naj se zasnuje tudi v nas in videli bode potem blagostanja in zadovoljnosti za nas in za državo! A naša centralna in osrednja vlada se vse premalo menita za trpeči kmečki stan.

Vse preveč so jima pri srcu laška gospôda. Ista gospôda, svesti si svoje sigurnosti, prevračajo med nami strašne kozle, tlače in muče nas, smatrajo svojimi žrtvami in — ščavi; a grozé se, da hočejo še hujše pometati z nami. O Bog, o vlada!! Bratje! najhujše zlo nam preti zopet od političnih talijanskih skupščin in pa od laške „Banke popolare v Trstu“.

Zato Slovenci! Stavljajmo svoje upanje gori in doli, na desno in na levo. Gori, p. gg. poslanci! Ako se nevihta ne poleže in se najbrž neče — upamo, da bode umeli vršiti svojo narodno dolžnost tudi proti slavni vladi. Nočemo več biti kakor mački za eksperimente. Tu doli pomagajmo si sami!

Zato tudi upije velika banka ali hranilnica slovanska v Trstu kar sama za oživljenje in našincev rešenje.

Tebi vlada in Vam slovanski mogotci bi utegnili še jako žal biti, ako propademo mi verni sinci Adrije in z nami mehka slovanska prosveta, a Vam stopi na prste odurna „avita kultura“.

Ganite se torej! Na mizo nekaj stotisočakov, saj jih čemo vrniti! Tudi pisec teh vrstic hoče v jeseni, če Bog da srečo — položiti svotico za svetinje in bisere naroda na demantni oltar domovine.

„Brate! v temnem blišču, v cvetji je oltar Častne, a onečaste domovine.“

Daj, počasti jo, donesi zlat svoj dar!

To bo lišp in čast, ki nikdar ji ne mine.“

Rodoljub.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 24. julija 1897.

Razgovor o odpravi dvojezičnega gimnazija v Celju postaja čim živalnejši in interesantnejši od dne do dne. Sosebno interesantni so nemško-liberalni listi. Interesantno je, kako manevrirajo ti navihani taktiki, kako izvršujejo manevre le na videz, le da bi sipali pesek v oči svetu, nepoznaočemu njih zavratne taktike. Načelo jim je: reci mu, da ti ne poreče! Reci in kriči, da je vlada z odpravo rečenega gimnazija napravila uslugo, ne, celo imenitno koncesijo prav za prav le — Slovincem! Kriči tako, da ne bi vedel svet, da je storila tako v jedini ta namen, da potolaži nemški obstrukcijski vihar. Sosebno se trudi glavna obstrukcijska vlačuga „N. Fr. Presse“, da bi dokazala, da odprava celjskega gimnazija ni nič drugega kakor zavraten udarec nemštvu. Državni

viši gimnazij v Celju da hoče posloveniti vlada. Le zato je odpravila utrakvistični gimnazij, da bode mogla sedaj uvesti slovenske paralelke na nemškem državnem gimnaziju, kar bi bil prvi korak do poslovenjenja tega gimnazija. V tem kolobaru se gibljejo in sučejo dokazovanja „N. F. P.“ To seveda ni malo ne ženira te zelo — emancipirano damo, da se v svojem diru na okrog v jednomer zadevije ob — resnico, Resnica! Kdo bi se menil za tako lapalijo?! Kako bi mogel vladati židovski liberalizem, ako bi na svetu vladala le resnica!

Vse te nemško-liberalne mahinacije je kruto roko in temeljito potrgal člankar v zadnji „Süddeutsche Post“. Ta izborni pisec je dokazal jasno in eklatantno, kako brezmiselnost je bila ta odredba vlade. Piše namreč: „Kaj pomenja to? Vlada izjavlja, da se niži gimnazij neha z zaključkom meseca avgusta; razredi pa, ki so bili na tem gimnaziju, ostanejo tudi nadalje, da, še več; odredili so se vsprejemni izpiti na prvi razred in so se tudi že izročili deloma. Mesto dosedanjih dveh razredov bodo prihodnje šolako leto — borno životarili trije razredi. To bodo trije gimnazijski razredi, ki ne bodo smeli nositi imena — gimnazij. Kakov zavod bode to, ki obstoji de facto, ki pa ne sme nositi nikakega imena in ki formalno — niti ne ekzistira? — Nestvor! Monstrum!“ Slednjič protestuje člankar proti temu, da bi naučna uprava pogajala z deželnim odborom štirskim, ter izjavlja slovesno, da rečeni deželni odbor nima prav nobene legitimacije, da bi smel govoriti v imenu štirskih Slovencev.

To je prava beseda o postanku in nravi naj-noveje naredbe vladine. Vlada si je hotela pridobiti Nemce. To pa, da ni dosegla tega, še ne dokazuje, da ni hotela tega. Godi se jej pač slično kakor je omenjal posl. Spinčić na občnem zboru „Edinosti“ o vsem postopanju ministerstva Badenijskega: Se svojim polovičarskim in tapljajočim postopanjem si ne pridobiva jednih, a odbiva druge. Posledica pa je, da nima pravih pristašev — nikjer!

Drugače sodi seveda o stvari naša „Triesterica“. To pot se je lotila dela, kateremu ni vajena zares. Častitljiva tovarišica tolaži Slovence, da nimajo prav, ako so vznemirjeni; na vsem da je krivo le slabo razumevanje vladne naredbe. Na prvi pogled, da je jasno, da tu ni niti sledu o kakim neodobrohotnosti do Slovencev.

Hvala na tolikem prijateljstvu. Saj verujemo da je bil temu tolaženju najbolji namen. Ali „Triesterica“ že mora pripoznati nam samim, da imamo nekoliko več instinkta nego ona za to, kar prija slovenskim interesom in kar ne prija. In vsa slovenska glasila — kakor jim sicer gredo pota daleč narazan — soglašajo v tem, da odprava gimnazija znači udarec slovenskemu narodu. Tej odredbi se je posrečilo, kar se ni hotelo posrečiti vsemu govorjenju našemu: združila je Slovence v spoznanje, da treba tu odločnih korakov, vsi zahtevajo vseslovenskega shoda. „Triesterici“ hočemo podati klasičen izgled. Zato nočemo poseči po kakem radikalnem glasilu, ampak navesti hočemo tu besede, ki jih je napisal konservativni „Slovenec“:

Proč s posredovalci in kimovci! — Kajti „Hannibal ante portas“.

Kar smo zamudili, hočemo popraviti. Priti mora do vseslovenskega shoda, in tam se bo slišal glas sicer ubožnega, vendar pa vernega in vse skozi lojalnega naroda, ki je sto in stokrat prelival kri za državo, katera pa hoče sedaj v zahvale zapreti pot v srednje šole njegovemu naraščanju.

Na vseslovenskem shodu se pokaže tudi, kdo da več premore, ali par sto celjskih nemškutarjev-opadnikov, na katere se vlada vedno tako skrbno ozira vkljub plavici in drugim „patrijotičnim dejanjem“, ali pa na skromne Slovence, ki ne zahtevajo niti desetinke svojih pravic.

Vseslovenski shod mora biti impozantna manifestacija za slovenski gimnazij v Celju. Jasen in odločen mora biti govor na tem shodu: „Mi ne trpimo provizorija, mi hočemo imeti s prihodnjim šolskim letom svoj gimnazij, ne oziraje se na to, kaj poreče deželni odbor štajerski, čegar stališče v tem vprašanju je le predobro znano! Vlada na

Dalje v prilogi.

pokaže, da se ne boji celjskih hujšakaev-odpadnikov, pokaže naj, da hoče ustreči pravičnim željam vseh narodov. Če se sedanja vlada ne bo mogla ali ne bo hotela odločiti za to, popiha jo skupna vzajemnost vseh slovanskih avstrijskih narodov v pozorišča, kakor že marsikatero drugo.*

Tudi zastop mesta dunajskega se je uvrstil med protestlerje zoper „slovansko politiko“ grofa Badenija. Z včerajšnjim svojim sklepom je obsodil odredbe, ovirajoče Nemce v svobodnem izraževanju svojega menenja, ter je izrazil nado, da nemško prebivalstvo izide kakor zmagovalac iz tega boja. — Draga gospôda, kje pa ste bili tedaj, kje ste še dandanes, ko se ovira slovanski svet avstrijski v izražanju svojega menenja? Je že dobro tako, da tudi Nemci malo okusijo, kake slasti je liberalizem, kakor so ga uveli Nemci v Avstriji; seveda v trdni veri, da bodo le drugi morali požirati ta grenki sad. Nasilstvo je bilo še vsikdar čuden meč; kaj rad se obrača proti onim, ki so ga kovali — za druge!

Prvo porotno sodišče v Sibiriji. Iz „Obzora“, posnemamo: Dan 15 t. m. je bil za tisoče ruskih prognancev velik praznik in dan veselja za vso Rusijo. Pravosodni minister je uvel v Sibiriji pravni red Aleksandra II., ter se je napominani dan omejevalo prvo porotno sodišče, od katerega mnogi prognanci pričajo sigurne pomoči, ker se čutijo nedolžne žrtve policijske samovolje.

Vladanju teme, samovolje in nasilja nad tiviljenjem in imetjem nearečnih prognancev odzvonilo je za vselej! — piše „Novoje Vremja“. Največjo zaslugo na tem imajo seveda „največji barbar“ „barbarske“ Rusije, car Nikolaj II. sam, ki je odredil iz lastne inicijative, da se uvede pravni red od leta 1864 ter je izjavil v lastnoročnem pismu na pravosodnega ministra, da sedanji zastareli in neveljavni pravni red v Sibiriji ne odgovarja modernim zahtevam.

Tu imate zopet ono proklinjane „barbarsko“ Rusijo! „Car prosvete“ Nikolaj II. morda prisili klevetnike, da počno z večim spoštovanjem govoriti o državi, ki ima pravico stati v vrsti modernih držav, kakor mogoče ne vsaka druga tako.

Upamo, da nas radi tega že ne proglasijo panslavisti, oziroma slovanskimi irredentisti, ako zagovarjamo slovansko državo na Severu pred preobilim obrekovanjem. Kajti to isto bi storili o vsaki drugi državi, ako bi tudi ne bila slovanska, to se ve, ako bi — zaslužila. Nas se toži in črni na vse strani, da smo nevarni panslavisti, ako le zinemmo o Rusiji, menda zato, da bi izvestni gospodje tem lože opravičevali svojo irredento. Mi izjavljamo, da nimamo nismo panslavisti, ker tudi biti ne moremo, ako bi tudi hoteli. Tudi mi kritizujemo zastarele odnose v Rusiji, ki ne dopuščajo iste svobode državljanom, kakoršna jim gre po človeškem in božjem pravu. Veselimo pa se iz srca in to brez ozira na dejstvo, da mogočne, silno razsežne države ruske doslej ni bilo mogoče vladati v istej obliki, kakor se vladajo manjše moderne evropske države, — veselimo se, ako prihajajo druga za drugo vesti na naše uho, da se je jelo jasni na severu in da se v razsežni državi uvajajo reforme, vredne prosvitljene dobe devetnajstega oziroma dvajsetega veka. Tega p. v. vrata v Rusiji pa se nikakor ne veselimo s panslavističnega stališča, marveč se stališča — človekoljubja. Da pa bode carju prosvete Nikolaju II. uvajati reforme z največjo previdnostjo in to z ozirom na obstanek in dobro bodočnost Rusije, to pa je resnica in baš radi tega si že morajo potrpeti znani klevetniki bogate, baš radi svojega bogastva njih tako v oči bodoče Rusije, da te reforme ne bodo dirjale tako burao naprej, kakor bi nekateri celo — radi. Zlasti z reformacije Sibirije treba je biti caru silno previdnim, ker (dasi je mnogo nedolžnih trpinov v Sibiriji) je izvestno tam mnogo tudi t. h. ki — niso nedolžni. Med temi nedolžnimi je mnogo žrtv, pravi „Novoje Vremja“ — policijske samovolje. To je pač verjetno, saj se še nahajajo jednaki slučaji, — namreč žrtve policijske samovolje — celo v državah, ki — niso barbarske.

Mi želimo le v interesu moderne civilizacije,

da v Sibiriji ne bode nadalje in vzlic reformam — žrtev policijske samovolje.

Pogajanja za sklep miru. Sedaj javljajo slednjič, da se je Turčija vendar sporazumela s poslaniki ob vprašanju ureditve meje med Turčijo in Grško. Ker pa je bila to najkočljivejša točka, morda je sedaj vendar opravičena nada, da skoro pride do sklepa miru. — Ob enem poročajo tudi, da je turška vojska že jela ostavljati Tesalijo.

Različne vesti.

Odbor polit. društva „Edinost“ bode imel jutri v nedeljo svojo prvo sejo in sicer v prostorih „Del. podp. društva“ ob 10. uri popoldne. Na dnevnem redu bode konstituiranje.

Krediti za Primorsko. Pred par dnevi smo že omenili, da je izšla cesarska naredba, s katero se dovoljujejo naknadni krediti za razne potrebe. Za Primorsko je določenih: izreden kredit 3000 gld. za poplave v cerkvi sv. Antona starega; za pokončevanje trtne uši 30000 gld.; za predjume za prenovljanje po trtni uši uničenih vinogradov 40000 gld.; za razširjenje javnih skladišč v Trstu 165000 gld.

Legina šola v sv. Križu je završila šolsko leto 1896—97. dne 22. julija. Vseh otrok je bilo vpisanih: 36 dečkov in 40 deklic. Med temi je Slovencev 4 dečki in 14 deklic in sicer iz Nabrežine 3 dečki in 1 deklica, iz sv. Križa pa 1 deček (sin tamkajšnjega nadučitelja) in 13 deklic. Učni jezik je seveda italijanski, in vsled tega uči se tudi verstvo v italijanščini. No, kaj se vam zdi, gosp. urednik, slovenski duhovnik poučuje slovenske otroke sv. vero, najdražji zaklad človekov, v italijanskem jeziku!! Jaz nikakor ne verjamem, da te slovenske deklice (Sedmak, Bogatec, Košuta) pozneje postanejo p. b. o. ž. n. e. gospodinjice, kajti slovenski ne znajo moliti, italijanski pa tudi ne razumejo. Kake nasledke bode imelo to! — Stariši, stariši, (capovilo, guardia campo itd.), skrbite vsaj za dušni blagor svojih otrok, t. j., da se bodo učili saj verske resnice v svojem jeziku.

Kruh je podražil z današnjim dnem in sicer je poskočil od 14 na 16 nvč. za kilogram. Pekje opravičujejo to podraženje s tem, ker so poskočile tudi cene moke. Cene moke ki so se še začetkom junija gibale med 12% in 13% nvč. znašajo sedaj 17—17½. Toda pekje govore še bolj odkrito; naznanjajo namreč že sedaj, da cena kruhu utegne še poskočiti, ako poskoči cena moke. — Lep izgled v bodočnost za siromašno ljudstvo! To pa bi že prosili gospode peke, da ne bi pozabili na znižanje cen kruha, kakor hitro padejo cene moki.

Starčevićev dom v Zagrebu je podaril dr. Mile Starčević, nečak pokojnega prvaka Hrvatov, družbi sv. Cirila in Metoda za Hrvate v Istri.

Nov slovenski odvetnik za Koroško. Gospod dr. Alojzij Kraut je napravil te dni v Gradcu odvetniški izpit. Novi odvetnik je koroški rojak iz Pliberka in se naseli na Koroškem. Častitamo gospodu dr. Krautu, zlasti pa koroškim Slovincem na tej pridobitvi, ker tudi nam je znan gosp. dr. kakor odličnjak med slovenskimi pravniki.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Celji namerava raztegniti svoj delokrog na slov. pokrajine in je v ta namen razposlalo poziv vsem slov. odvetniškim in notarskim uradnikom na Kranjskem, Koroškem, Primorskem in Spodnjem Štajerskem. Z ozirom na važnost tega društva prosimo vse tovariše še jedenkrat, da nam v kratkem (vsaj do konca tega meseca) dpošljejo svoje opazke glede načrta društvenih pravil in pristopne izjave ter se kolikor mogoče vdeleža obnega zbora dne 8. avgusta t. l. — Pripominja se še, da bode ta dan otvoritev „Narodnega doma“ in biagoslovjeskolske zastave. Pričakujemo torej obilne vdeležbe.

ODBOR.

Davek o pridobitvi. Razvrščanje v davčne družbe. Davčna oblast prve instance razvršča davkoplačevalce v davčne družbe in sicer po dosedanji pridobitvi in dohodarini (z izrednimi dokladi vred.)

Ako je kdo plačeval do sedaj

na pridobitvi	31 gld. 50 nč.
na dohodarini	13 . 80 .
Skupaj	45 gld. 30 nč.
100% doklade	45 . 30 .
Skupaj	90 gld. 60 nč.

uvrsti se v III. razred.

Posesniki rudnikov, zdravilki, trafikanti in slični se razvrstijo po do sedaj predpisani dohodarini (I. ozi. II. razred.)

One pripadnike raznih kategorij poklica, ki pod gotovimi pogoji dosedaj niso bili podvrženi ni dohodarini ni pridobitvi, ki torej nastopajo na novo dolžnost plačevanja davkov, kakor pisatelji obrazovalni in svobodni umetniki, je uvrstiti za prvo snovalno dobo v davčno družbo četrtega razreda (30 gld. davka.)

Onim obveznikom do plačevanja pridobitve, ki želé, da se uvrste v davčno družbo katerega drugega priredbenega okraja, je dano na svobodno voljo, da zaprosijo to na davčni oblasti prihodnjega priredbenega okraja

Koliko pridobitve mora plačati posamična davčna družba?

Družbini kontigent za prvo prireditveno periodo se izračuna na podlagi svote, ki so jo plačevali pripadniki družbi dosedaj na pridobitvi in dohodarini prvega in drugega razreda. (Pride še.)

Na jutranjo veselico pevskega društva „Zarja“ v Rojanu, opozarjamo še enkrat mestne in okoličanske Slovence. Veselica se bode vršila na dvorišču gostilne g. I. Boleta v Rojanu in se prične ob 6. uri popoldne. Program je jako mnogovrsten. Pel bode med drugim tudi izvrsten kvartet. Kdor le more, naj ne zamudi te veselice! Rojanci zaslužijo res, da jih podpiramo vsi.

Pevsko društvo „Slava“ pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji vabi na veliko veselico, katero priredi v nedeljo dne 1. avgusta 1897. na dvorišču krčme gospoda Antona Miklavca pri Sv. M. Magdaleni spodnji. Na veselici sodelujeta novo ustanovljeni tamburaški zbor od Sv. M. Magdalene spodnje in veteranska godba. Vspored: 1. F. Majcen: Solnce jarko, koračnica svira veteranska godba. 2. F. S. Vilhar: Bojna pjesma, zbor. 3. Farkaš: Hrvatska poputnica, udara tamb. zbor. 4. Volarič: Venček, zbor. 5. *.* Sarafan rudeči, udara tamb. zbor. 6. A. Hribar: Brambovska, zbor. 7. Jenko: Naprej, udara tamb. zbor. 8. Mutec, šalo-igra v enem dejanju. 9. Domači šaljivi pizor. 10. Ples. Med posameznimi točkami svira veteranska godba. Začetek točno ob 5 in pol uri popoldne. Vstopnina: na veselico 30 nč., sedeži 10 nč., k plesu: moški 40, ženske 30 nč. V slučaju slabega vremena preloži se veselica na nedoločen čas. — Na obilno udeležbo uljudno vabi

ODBOR.

Pevsko društvo „Kolo“ naznanja vsem pevcem in pevkam, da so sedaj vaje v prostorih „Trž. podp. in bralnega društva“, ulica Stadion št. 19. Vabijo se vsi člani, da radno zahajajo k vajam, kajti društvo priredi svojo veselico dne 8. avgusta t. l. na vrtu sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu. Pevci in pevke naj pridejo gotovo k vajam jutri, v nedeljo ob 8. uri pop. in v ponedeljek ob 8. uri zvečer.

Carjev dar. Ruski car je podaril Srbiji 40.000 Beidanovih pušk in 25 milijonov patronov.

Še svoji k svojim! Pišejo nam: Pred časom sem čital v cenjenem listu „Edinost“ notico: „Križev pot do slovenskega napisu na nagrobni spomenik“. Misli sem si, to je bil res pravcati križev pot, da je uboga žena z denarjem v roki morala beračiti, da jej napravijo slovenski napis. Pozna joči priporočanega R. in druge, ter njih strast proti nam Slovincem do duše me je užalostilo, da more človek, sicer nepoznavajoči svojih rojakov v tej stroki, pri takih beračih slovenskih napisov. In če si tudi priberači tak napis, je isti večidel pokvarjen bolj ali manj. V tem se slavno občinstvo lahko prepriča na pokopališču tržaškem, kjer je napisov vsklesanih od oseb, ki ne umejo slovenskega jezika. Da pa od danes naprej ne bode več treba priporočati ptujih klesarjev, priporočam slavnemu občinstvu, da se v potrebi klesarskega dela obrne do gosp. Josipa Flego (Lazar) iz Škedenja št. 75. Svojo delavnico ima pri pokopališču tržaškem, pri kovačnici gosp. Jankoviča, na vogalu oeste, ki vodi v Škedenj. Da bi slavno občinstvo ne dvomilo na tem priporočilu dostavljam še, da je g. Josip Flego pravi in požrtvovalen narodnjak, bivši večletni odbornik pev. društva „Velesila“ ter člen istega, od kar obstoji in še danes. Poznan izvrstni mojster je v svojem poklicu. (Glej oglas na drugem mestu!) O vsem tem se slavno občinstvo lahko prepriča v Škedenju. Rojaki! Podpirajte svoje ljudi!

Rodoljub.

Iz Nabrežine nam pišejo: Pri nas smo imeli v tem poletju dve razstavi. Ker ni nihče poročal do sedaj o njiju, dovolite g. urednik, da jaz storim to na kratko.

Pred nekaj meseci razstavila je tukajšnja obrtno-nadaljevalna šola za klesarje (kamenoseke) svoje izdelke, in sicer: iz geometrije, geometričnega in svobodnoročnega risanja, iz strokovnega risanja, iz obrtnega spisa, računstva in iz nemščine. Razstavo ogledali so si tukajšnji klesarski pomočniki in mojstri (zunanjih takomenovanih strokovnjakov ni bilo). Vsa dela so bila izvršena z veliko skrbjo in natančnostjo tako, da so se mojstri in pomočniki prav pohvalno izrekli o vseh predmetih. Vsa dela so se nanašala na klesarsko obrt in nekatera teh so bila izvedena v naravni velikosti. Tudi spisi sestavki in obrtni računi vzeti so bili iz praktičnega življenja klesarske obrti. Iz nemščine dospeli so vajenci do prestavljenja razširjenih stavkov. Splošno moram reči, da je naredila ta razstava prav dober utis na vse obiskovalce. Želeli je, da bi se ta razstava ponavljala vsako leto, kajti ono ne kaže le napredka šole, ampak vspodbuja tudi druge k napredku. In napredka v tej stroki je res potreba in to posebno na našem, lepega stavbenega kamena zelo bogatem Krasu.

Starišem, ki nameravajo dati svoje sinove se učiti klesarstva, svetujem naj pošiljajo svoje sinove v trirazredno obrtno-nadaljevalno šolo v Nabrežino, ker brez pouka ni napredka in brez napredka ni velikega zaslužka, katerega si pa gotovo želi vsakdo.

Na tej šoli je poučeval tudi Vaš sotrudnik, gosp. Avgust Kermavner po 6 ur, g. Anton Guair po 3 ure in g. Fr. Tomšič, ki je ob enem voditelj te šole, po 8 ur na teden. Jako obžalujemo izgubo vrlega učitelja, g. Kermavnerja, ki je bil delaven v šoli do zadnje ure. N. v. m. p.

Drugo razstavo pa smo imeli dne 11. t. m. Zanimalo je bolj naše gospodinjice, kajti razstavljena so bila ženska ročna dela tukajšnje ljudske šole. Ta razstava kazala nam je priprosta, pa tudi težja dela, ki so bila vsa prav lično izdelana. Pomočni učiteljici, gđeni. F. Eržen, moramo le čestitati na lepem vspehu.

Obe razstavi nam kažeta, da mladina lepo napreduje pri nas, kar je gotovo dobro znamenje za boljšo prihodnost.

Štrajk lesnih delavcev nadaljuje. No, danes se čuje, da se v ponedeljek prično pogajanja med delavci in delodajalci. Dal Bog, da bi se stvar rešila v obojestransko zadovoljstvo!

Novi upravitelj zavoda sv. Jeronima v Rimu. Nedavno temu smo poročali, kako se je godilo po Italiji potujočemu Sarajevskemu nadškofu, dr. Stadlerju, v zavodu sv. Jeronima v Rimu. Da si je zavod ustanovljen za slovanske, v Rimu bivajoče svečenike, vendar ni dobil v njem prenočišča hrvatski prelat dr. Stadler.

Ne vemo sicer, da-li je bil za bivanja Stadlerjevega v Rimu upravitelj zavoda kak Italijan in da-li se je dogodila sprememba v vodstvu po posetu bosanskega škofa v zavodu. Danes nam je beležiti samo vest, da je novi upravitelj zavoda Hrvat kanonik Palunko, uzoren duhovnik in kremen rodoljub. Možno bi bilo torej samo dvoje: ali je kanonik Pulek postal upravitelj zavoda sv. Jeronima ša le po odhodu dr. Stadlerja iz Rima, ali pa so na zavodu taki odnosi kakor marsikje drugod: da udje telesa hočejo znati in veljati več, nego — glava.

Obseden človek. V Berlinu je brivec imenom Fischer, pijanec in surovež prve vrste. Kadar se je napil, pretepal je ženo in otroke grozovito. Minule dni je prišel ponoči ženo pretepat. Ker ji je grozil, da jo ubije, je žena ušla iz stanovanja. To je Fischerja razkačilo tako, da je pograbil svoje jednoletno dete in je s tako silo vrgel skozi okno, da je otrok telebnil ob sosedno hišo in potem šele padel na tla. Seveda je bil otrok takoj mrtev. Ljudje so pridrli iz hiše v Fischerjevo stanovanje in obsedenega človeka zasačili v trenutku, ko je hotel vreči skozi okno drugo svoje dete.

Zvezali so brivca, ga peljali k trupu ubitega otroka in ga ondi preteпали tako, da je kri curkoma tekla od njega, potem so ga še le izročili policiji.

O poljedelskih strojih. Po došlih nam poročilih se je letošnja žetev dobro obnesla. (In vendar so podražili tržaški peki kruh? Zakaj? — Stavec.) Zaradi tega opozarjamo kmetovalce na korist poljedelskih strojev.

Ob naročbi tacihi strojev naj se jemlje v poštev trdka Ig. Heller, Dunaj, II. okraj, Praterstrasse 49. Ker ta trdka se odlikuje tako po izbornih strojih, katere prodaja, kakor tudi po izredni postrežljivosti nasproti svojim naročnikom. Trdka sprejema popolno jamstvo glede izbornosti strojev in ker so tudi cena Hellerjevih poljedelskih strojev razmeroma nizke, opozarjamo, da se poljedelci, ki trebajo strojev, obračajo do te trdke, pri kateri dobivajo tudi poročila in pouk o trdnostih strojih.

Najnovejše vesti.

Trst 24. Dvorni svetnik pl. Krekič se je podal danes v Poreč da predseduje seji deželnega šolskega sveta.

Dunaj 24. Minister vnanih zadev, grof Goluchowski je odpotoval danes v Pariz.

Carigrad 23. Vsi turški listi pišejo o sklopanju mira in določenju meje in soglašajo v nazoru, da leži še mnogo večja zmaga turške vojske v moralni zmagi Turčije.

Zahvala.

Podpisani zahvaljuje najiskreneje gospo Gremekovo in gospodično Čargovo, ki sta preskrbeli, da so se otroci iz šolskega vrta pri sv. Ivanu vdeležili pogreba umrlega 6 letnega

Viktorja Schmidta.

Ob enem zahvaljujem vse one, ki so našega dragega pokojnega sinčka obiskovali v času bolezni in one, ki so doposlali cvetja. Bog plačaj vsem!

V Trstu, 24. julija 1897.

Vincencij Schmidt, v imenu vse družine.

Bratje Sokoli!

Podpisani odbor pozivlja one brate člene, ki namerujejo udeležiti se slavnosti v Celju, da to nemudoma prijavijo starostu-bratu dru. Gregorinu.

Na zdar!

ODBOR.

Svoji k svojim!

Podpisani sem odprl

KLESARSKO DELALNICO

nasproti pokopališču tržaškemu,

pri kovačnici g. Jankoviča, na vogalu ceste, ki vodi v Škedenj.

Izdelujem spomenike, raznovrstna okusna risarska dela za zgradbe, itd. Nadejaje se podpore beležim se spoštovanjem udani

Josip Flego.

Razglasilo.

Podpisano mestno županstvo naznanja, da se bodo vršili od sedaj naprej v Novem mestu (Rudolfovem) na Dolenjskem ob vsakem sejmu za govejo živino tudi

konjski sejmi,

in sicer:

(1) vsak prvi ponedeljek vsakega meseca (ako pade na tak ponedeljek praznik, vrši se sejm prihodnji ponedeljek), torej 12 sejmov; nadalje ob vsakem letnem sejmu, kakor:

- 2) junuarja v torek po sv. Antonu;
- 3) aprila v torek pred sv. Jurjem;
- 4) avgusta v torek po sv. Jerneju;
- 5) oktobra v torek po sv. Lukežu;
- 6) decembra prvi torek v adventu;

Prvi konjski sejm buda torej

dne 2. avgusta 1897.

kot prvi ponedeljek meseca avgusta.

Prirejeno je za te sejme vsestransko pripravno in prostorno novo sejmišče tik državne ceste za novomeškim pokopališčem s posebnim dohodom in posebnim odhodom kakor tudi poskuševališčem za konje na sejmišču samem.

Mestno županstvo v Novem mestu,

dne 10. julija 1897.

Župan:

Dr. Scheguta.

Za slabotne

bolehave vsled pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je

železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani.

(Dunajska cesta)

priporočeno od mnogih zdravnikov. — Polliterska steklenica veja 1 gld., pet polliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Št. 34

Natečaj.

(za inženirje, arhitekta in učitelje risanja.)

Na tukajšnji strokovni obrtno-nadaljevalni šoli za klesarje (kamenoseke) razpisuje se

učiteljska služba

za geometrijo, geometrično in svobodnoročno risanje, (nauk o projekciji) s 6urnim poukom na teden (vse ure so v jednem dnevu).

Prosilci naj podajo svoje dokumentirane prošnje, v katerih je navesti, koliko učne nagrade na mesec zahtevajo, do 15. avgusta t. l. pri podpisnem odboru.

Šolski odbor obrtno-nadaljevalne šole

V Nabrežini, dne 23. julija 1897.

Predsednik: Ig. Tance.

Glasovir

je na prodaj radi selitve za jako nizko ceno. Več se poizve pri vrtarju hiše št. 55 A v ulici Belvedere

M. U. dr. Anton Záhorsky,

pomočnik na porodih in zdravnik za ženske.

ulica Carintia šte. 8,

ordinuje od 9—10 in od 2—4. Za uboge od 8. da 9. ure zjntraj.

Zaloga pohoštva

trdke Alessandro Levi Minni

Trst, Vln Riberga, 21 in Piazza Vecchia št. 2

Zaloga pohoštva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustriran cenik zastoj in franko. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Kje se dobi najboljši in najceneji maličev sirop?

V lekarni

G. PICCOLI-ja v Ljubljani

kateri je pripravljen iz aromatičnih malin iz Kranjskih gor. Radi teh njegovih lastnosti priznali so mu v II. mednarodni farmaceutični razstavi v Pragi 1896. leta najvišjo odliko.

Prodaja na debelo in drobno.

Prodaja se tudi v Trstu v drogeriji

CILLIA, Ponterosso

v boteljkah po 60 nvč., kjer se dobiva tudi tamarindov sirop po isti ceni.

Pomlajenje in podaljšanje življenja

se doseže z nošo slovečega elektro Volta-vega križa.

Pri osebah, katere nosijo Voltav križec, delujeta kri in živčni sistem normalno, čuti se bistreje, kar povzroča prijetno počutjenje; telesa in duševna moč se pomnoži, s tem se doseže zdravo in zadovoljno stanje in s tem podaljšanje za večino ljudi prekratkega življenja.

Vsem šibkim ljudem ne more se zadostno priporočati nošenje Volta-vega križa, kateri jači živce, obnovlja kri in ki je svetovno priznan kakor neprimerjalno sredstvo proti sledečim boleznim: trganju, revmatizmu, neuralgiji, šibkosti živcev, nespečnosti, mrzlim rokam in nogam, hipohondriji, bledici, nadihi, otrplenosti, krču, močnemu postelju, kužnim boleznim, hemoroidam, bolečinam v želodcu, influenci, kašlju, gluhosti, brenčanju v ušesih, bolečinam v glavi, zobobolu itd. Nesamovoljna zguba življenjske moči, nezmožnost in oslabiljenost leči se z vedno nošo Volta-vega križa. Voltov križ je električna vrv v obsegu vsakogar. — Mnogo pohvalna in priznalna pisma:

Voltav križ prejel, prosim pripisati mi še 2.

Raab (Gersko).

Karol vitez Fabrizi.

c. in k. general-major.

„Elektro Voltav križ prejel, prosim pripisati mi še 2.

Linc n/D.

Edvard Schenba

c. k. računski svetnik.

Cena 2 gld. komad.

Če se dopošlje 2 gld. 2 nvč. (tudi v znakih) franko in carine prosto. S povzajem 26 nvč. več. Razpošilja:

Leop. Epstein — Dresden A. 16.

Dopisuje se v vseh jezikih.

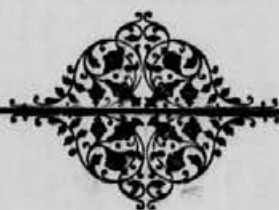

Slovenci in Slovenke!

spominjajte se

o vsaki priliki naše prekoristne družbe

sv. Cirila in Metoda

Svoji k svojim!

**To Vam bodi geslo v gospo-
darskem življenju!**

Lastnik korespondenčnega lista „Edinost“. Izdavatelj in odgovorni urednik: Fran Godnik. — Tiskarna Dolenc v Trstu.